

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócný
Najmój mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana,
Njeh čí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřěw će!

F.

Sserbske njeđželske kopjeno.

Wudawa so kóždy šobotu w Šsmolerjez knihčičiščezěni w Budyščinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž

25. njeđžela po šwjatej Trojizny.

Mat. 25, 1—13.

Rónž pschińdže — to praji nam zyrkwine lěto, kotrež so te kónzej hotuje — na to naš dopomnja so pschibližowaza šmjertna njeđžela. Šmy my pschihotowani? Duž napomina naš našče ščenje:

Šchesczijenjo, pschihotuježe so na pschichod!

1. Šrědkni pschihotowanja;
2. Waschnje pschihotowanja;
3. Čaš pschihotowanja.

1. Wješeli maju šchesczijenjo na šwojeho Anješa čakać. Nětko pak je wažne, kajke šrědkni čzi naložuja, kotsiž nawoženi napschecziwo du.

Wšhitke knježny maja lampy a wone šu š wolijom napjelnjene a so jašnje šwěcza. Tež te njemudre knježny maja tešame šrědkni pschihotowanja, hewał njemohło so prajicž, so jich lampy šahascheja. Šhto je nam tudy w pschirunanju prajene?

Wšchudžom we šwjatym pišmje so wolij ša duch wuložuje. Šralojo so žalbowachu. Šhto čzynšče to druhe prajicž, hacž so ma so na nich wulecž duch mudrosće, prawdosće, šylnosće. Šrofetojo buchu š wolijom žalbowani š šnamjenju teho, so by jim daty był duch wěrnosće, rěčenja, pošnacza čžlowjetow. Tež wyschšchiměšchnizy buchu žalbowani — ša ducha šwjeczenja, žohnowanja, modlenja. Tak dyrba tež te knježny wuhotowane bycž

š tym duchom, kotryž so nawoženi špodoaba. Šajki duch to je? Šhto pyta našch Anješ a Šbóžnik, kiž čže nawoženia šwojeje šchesczijanškeje zyrkwje bycž — duchowny nawoženia kóždeje šchesczijanškeje dusche. Wny wěmy, šhto je wón pytał pola tych šwojich a šhto wón džěńša hiščeje pyta: ducha pokuty, wěry a lubosće!

A tónle duch dyrbi so šwěczić w lampje. Šajka je lampa — hđže dyrbi so wopokasacž — wón dyrbi so šjewicž w našchim pošnaczu a wušnaczu — dyrbi so wopokasacž w našchim žiwjenju a řhodženju. „Tak šwěcž so tež našče šwětko psched ludžimi, so bychu woni našče dobre škutki widželi a naščeho Wótza w njebjěšach čžesczili.“

Rónž pschińdže, tak šteji š našchim šchesczijanškim pschihotowanjom? Šuba duscha, čžesch-li ty we wobrasu tych džěšacž knježnow šebje šamu pošnacž, potom nješapomni na šrědkni pschihotowanja, lampu a wolij, wušnacze a wěru, te škutki, š kotrychž móže kóždy twoju pokutu, twoju lubosć pošnacž.

2. Dale nam našče ščenje rošwuczenje dawa, tak mamy so jako šchesczijenjo pschihotowacž.

Šich pjecž pravu řhutnosć š woczom puščeži. Wone šu lohšeje myšle. Lampa drje je pschihotowana a so tež šwěczi. Wone so š temu Anješej pošnaja a tež dobre škutki čžinja. Tež wolij je so na lampu linył. Wone maja tež ducha pokuty, wěry a lubosće. Wle se wščem tym je so jenož šapocžatł čžinił. Wutrajnosć tu njeje. Šana nowa pokuta, žana řčžžaza lubosć tu njeje, kiž

pschezo jažo nowe płody nješe. Wone žebi myšla: Ach, sčtož ja mam, došahnje ja moje področništvo.

Te mudre pač džerža w jenej ruzy lampu, w drugej nalaty wolijowy karan. Wolij w lampje njedyrbi šo spalicz a wolij w karanje njebudže wotbjeracz, hačž na tón džen, hdžež šo tón Knjes na semi sjewi.

Kak pač je to možno? Pola Boha njeje žana wěz njemžna. Njepšchihotuje žebi cžlowjeť na semi wolij f tych žórlow, kotrejž jemu Bóh doma wotewri? — Sčtomowy wolij pschińdže se sčtomow, drugi wolij se žórlow se semje. Tak stej sčtom žiwjenja w naschej sahrodže — wjercž do njeho. Sswjata semja leži nam psched nohomaj. Njy a hrjebaj do teje semje. Bože šłowo! S teho žórla šo duchowne mozy; f nich pjeln wschědnje karan šwojeje wutrobny. Tak móžesch wschědnje šwoju lampu naliwacz: twoje pójnacže pschepjelnicž f pschezo noweje wěru, twoje kłodženje dale wjesčž psches pschezo nowe skutki, kiž won blyšchčezčž dadža šwětku lubosče.

Kajka pač to hnada w šchescžijanštwe, šo mamy žórka dobrego wolija, prósdne karany pjelnicž. Spomni, luba dušcha, na šwój Boži dom, hdžež šo šłowo žiwjenja pschpowjeda. Bój a kup žebi wolij ducha darmo! Njedaj wupadnyčž myšli pokuty; ani wotemrjecž šwojeje wěry; ani wuhašnyčž lubosčži; to njebychmy byli njemudre, ale mudre knježny.

3. Kónž scženja nam praji kšutne šłowo wo cžašu pschihotowanja, kak dołho ma tracž.

Hewak wschať je wopokasmo štroweho šchescžijanštwa, teho Knjesa wschědnje woczakowacz. Ale tak žebi myšlicž nješmēmny: Tón Knjes ma bórny pschińcz a tež myšli wot teho wothladacz, žebi wolij pschihotowany džeržecz — to je wopať.

Kajke to potom wohańbjenje! Tež te mudre knježny wušnychu. Wone tež woliwšnychu, wušpróžnychu — w nadžiji. Ale tola šo lampa šwěcži, karan je napjelny; jim je wostal duch pokuty, wěry a lubosče. To pójnajemny w tym cžašu, hdžež je pschihotowanje na cžašu, hdžž tón nawoženja pschińdže. Kónž pschińdže. Dokelž te mudre nětko wolij nalachu, dokelž tón Knjes jich dušche namaka we woliu jeho ducha šo šwěczaze, móže je wjesčž f wješlam njebjeskeho kwaša, dokelž je kónž šapoczutka cžaša bjes kónza, polneho šbóžnosče.

A sčto te njemudre? Tež wone dyrbja pójnacž, šo je kónž pschichoť — ale f nastróženjom. Lampy hašcheja. Duž žebi wot tych mudrych wolij prošča. Kajka to njemudrosčž! Kak móže wěra druhich nam f lěpschemu byčž! To wschať je dobra rada: „džicže radšcho f tym kłamarjam a nakupče žebi šamym!“ ale tola jenož ja tón cžaš, prjedy hačž tón Knjes pschińdže. Tež žyrkwine durje šo junu šacžinja; tež tebje móže njenadžujžny nusa, khorosčž, šmjercž nadpadnyčž, šo tebje twoje nohi wjazny njenješu na to měštno, kotrejž šy tak dołho šazpival. Žalofne je to šłowo „pošdže!“ Šadwelowaze to šłowo: „Knježe, knježe, wotanki nam!“ Žalofny je tón wušud: „Šawěrnje, ja praju wam, ja waš nješnaju.“

Kak jich wjele cžaš wopať licži, kotšič žebi myšla, f wužiwanjom krotkeje, šchescžijanškeje wuczby, f nětotrymi darami šchescžijanškeje lubosče šu žebi njebjeske kralestwo šawěscžili! Kónž tu je! — Šo njetrjebali šo nastročezčž junu, džeržmy šwoje lampy napjelnyene a šwoje šwěžny šwěczaze, horliwi w duchu, šprawni w kłodženju, wob-

štajni w modlitwje. „Wachujče, pschetož wy njewěscže, w kotrej sčtundže wašch Knjes pschińdže.“ Tak praji tón, kiž to šwědcži: „Šlaj, ja pschińdu bórny!“

Šamjen.

Knjesowy pschichod.

Kónž pschińdže! Tule wěrnosčž prawje hušto we šwojei dušchi wopominajmy, šo šo lóžkomyšlnosče wostajmy, kšutnišchi bywamy a šo f bojosčžu a se rženjom wo šwoju šbóžnosčž staracz wutnjemy. Kak nusna je tehodla ta próštwa: „Knježe, wucz naš wopomnicž, šo dyrbimy wumrjecž, tak šo bychmy mudri byli!“ — Čžaš a hodžinu šwojeje šmjercže pač ničto njewě; Bóh je nam to po šwojei mudrosčži potajil. Duž wjedž kóždy šwoje žiwjenje w bojosčži a skutuj tak, jako by dženska jeho pošledni dženi byl.

Pschirunanje wo džebacz knježnych nam pokasuje, kak dyrbimy ša tym štačž, šo bychmy w kóždy cžaš na Knjesowy pschichod hotowy byli. Šod wobrasom mudrych a njemudrych knježnow nješku šnano wěriwi a njewěriwi, pobožni a bjesbóžni rošymicž, ale šami cžlowjetojo, kotšič šu šhrustuša namakali a pójnali, potajkim šchescžijenjo. Duž njebudža tež wot wěrjaznych wschitžy šbóžni, ale jeno cži, kotšič dostate dary wobarnuja a šwěrnje wuži-waju a pschi tym f wachowanjom a modlenjom wobštajnje na šwojei štraži steja.

Šbóžny je, sčtož šwoju ledžbu
Pschezo wopašanu ma;
Sčtož ma šwěru na to ledžbu,
Šo je w dušchi šwětkina.

Šbóžny, sčtož šej w prawym cžašu
Lampu pjelni f wolijom,
Tón dže napschecžimo kwašu,
Kotryž šmėje f Šesušom.

Wajchtarjo wschěch šwojich džecži,
Kiž ty nješpisch, njedremašch,
Njech šo moja lampa šwěcži,
Drěmacž, špacž mi njedawasch.

Šbudžuj moje šmyšly, Božo,
Šo šym pschezo na štraži;
Šiwa mi pač šmjertne ložo,
Dha njech wušnu f šbóžnosčži!

K. A. Fiedler.

Šbudžujmy šo f hrěchow!

Dwaj bratraj bēščaj na kóždi, kotraž jeju domoj wjesesche. Dokelž pač bē šo trochu šakombžila, wušwoli žebi kapitán krotšchu, ale ša to štrašnišchu cžaru, kiž blifko pschi brjošy nimo wjele potajnych štakow wjedžišche. Wšcho džěšche f wopředla derje; měrnje pučžowarjo we šwojich komorkach špacžu. Na jene dobo pač šylny štwř šacžuchy, jako by šo kóžž do dweju džělow rošbuchnyla. Šóžž šasta, móžne žolmy do njeje štokachu. Kapitán kasašche: „Wšchitžy horje na šwječch!“ To rěkašche tak wjele kaž: Wulki je štrach! Tón jedyn teju bratrow, tón štaršchi, Šurij, nješpasche a bē wšcho šlyšchal; jeho młóšchi bratr, Šermann, pač we šlubofim španju ležesche. Šurij jeho f lěhwa torhny; tón pač wotmolwi: „Wostaj mje, ja šym psches měru špróžny, čžu dale špacž,“ a f tym šašo na šahlwku ležesche. „„Ty pač dyrbišch štamacz,““ Šurij f nowa wolašche a jeho f loža ščahny. Nětko wobaj na wječch šhwataščaj, hdžež bēchu cži drusy pučžowarjo hižom šbro-

madženi. Łódbž bě ſo woſtrjedža roſlamala a tej dwě položy ſo pomaču bóle a bóle róſno dawafchtej a bě widžecz, ſo ſo bóřſy podnóritej. Tymaj bratromaj derje njebě a žalofna bojoſcz puczowarjow ſaja. Łódbžne mužſtwa to ſwoje činjachu. Čzołmy ſo do wodny ſpuſcheczachu; do přerich ſalěſechu žónſte a džěczi a a mužojo čaľachu, hačž tež jich hiſchcže čzołmy do ſo woſmu abo hačž ſo łódbž přjedy podnóri. Džom žołmy pſches łódbž pluſtachu, ale tola móžachu ſo hiſchcže wſchitzu wukhowacz. Hdyž bě poſledni čzołm polny, tež hiſchcže kapitán łódbž wopuſch- czi a do čzołma ſkoczi. Lědma bě ſo to ſtało, ſo łódbž do hlubiny miny a jeſchczojte žołmy ſo na jejnym měſcže pěnjachu. Puczowarjo běchu na kraj wuſtupili a hdyž ſo jich ſapiſt wot kapitána čzitafche, wſchitzu jedyn po druhim: „Tu!“ i wjekeľom wot- molwjachu.

Stónčnje ſo jene mjeno čzitafche, na kotrež ſo ničto nje- wotwola. Bě to Jan Ebert. Dwójzy ſo jeho mjeno wuwola, ale podarmo. Ničto jeho dale njeſnafſche. Sedyn łódbžnik paľ wjedžifche, ſo bě ſo tutón Ebert, jara ſpróžny, do komorki lehnul. Wón bě w twjerdyh ſpanju ležal, ničto njebě jeho wubudžil, dužž bě ſo i łódbžu do žoľmow podnóriľ. Čziſchina naſta. Čzi wumó- ženi myſľachu ſe želenjom na woboheho tepjeneho a na jeho ſawoſtajenych. Na Hermannu paľ to wſcho hluboki ſacziſchcž činjeſche. Wón ſwojemu ſtarſchemu bratrej woľoko ſchije padny a džěſche: „Wbohi tepjeny njemějeſche žaneho bratra, ſo by jeho wubudžil, kaž ja mějach.“

D ſo bychmy ſo tež jedyn druhého i hrěchow ſbudžowali! Hewaľ je ſtrach, ſo ſo tepimy, a w njebjekach bychu naſ potom podarmo pytali.

Hdžeha je Jeſuſ?

Štyrilětna Hilžka bě pola wuja a čety na wopycže. To běchu wjekeľe dny ſa nju. Bóřſy bě ſa tym pſchifchka, ſo maja jeje tudy bóle kedžbu hačž domach. To ſo jej wulzy ſpodobaſche. Paľ mějeſche wſchelake praſchenja na wuja, kiž khromoty dla wó iſtwe ležěſche, paľ ſo i čzetu wukhowaſche. Senož pſchi deſchcžnym čaľu čzyſche ſo jej druhdy troſchtu woſtudžicž. Duž pſchinjeke čzeta wulke łóncžto knihow, te běchu poľne wo- brajow. To bě něčto ſa naſchu Hilžku. Bóřſy je wona po bliďže roſtkadže a ſebi te wobraſy wobhladowaſche.

„Hdžeha je Jeſuſ?“ by ſo wopraſchala, hdyž by ſažo žane nowe knihi do ruki wſala. Hdyž by w žanych knihach Jeſuſa njenamaľala, te by na boľ ſchwikla. Gaľle jaľo bě knihi na- maľala, kiž jej na łóždej papjerzy knjeſa Jeſuſa poľaſowachu, bě jejne žadanje dopjelnjene. Wot wuja ſebi pěknje roſtkafcz da, ſchtož pſchi žanym wobraſu piľane ſtejeſche. S woſtudu bě pola njeje něľko nimo.

Čžeho dla njecžinimy my ſtari tež taľ, ſebi wuj myſľeſche, jaľo bě ſažo ſam. „Hdžeha je Jeſuſ?“ taľ dyrbjeľi ſo ludžo praſhecž, a to pſchi wſchěch ſkladnoſczach ſwojeho žiwjenja. Žadaſch-li ſebi prawe, wěrne wjekeľe, dha pytaj ſebi měſta, hdžez knjeſa Jeſuſa namaľaſch! Šchtož naſ paľ ľ njemu nje- wjedže, to ſtaj na boľ! Hiſchcže pſchezo ſu i Boha duſche, kiž maja po Šbóžniku ſprawne žadanje, derje wjedžo, ſo je hewaľ ničzo njemóže na dolho ſpokojicž.

Haj: „Hdžeha je Jeſuſ?“ Tež hdyž žane knihi do ruki woſmjefch, je tuto praſchenje na čaľu; pſchetož knihow je něľko wjele a ſu wſchelakeho wopſchijecža. Bóřſy pytnjeſch, hačž je Jeſuſowa myſľ a Jeſuſowy duch w nich. Eſu knihi, mje- nujzy luba biblija, hdžez čzi na łóždej papjerzy knjeſ Jeſuſ napſchecžimo hlada. Do předka poľaľuju řečzi wo nim Starý Teſtament, na dopjelnjenje Božeho ſľubjenja poľaľuje Nowý Teſta- ment. „Wjeſe wſchitkimi darami je dar Božeho ſľowa naj-

kraľniſchi; ſchtož jo woſmje, tón woſmje ſľónzo ſe ſwěta,“ praji Luther. To ſo paľ po Božim ſľubjenju ženje ſtačž njebudže. Ludžo paľ ſo namaľaja, kiž žaneho žadanja po Šbóžniku nimaja a tehodla bibliju, kiž nam jeho podawa, wot ſo ſuwaja. Niž taľ!

Wſchitto naſche praſchenje

Wſchěz' njech po Jeſuſu je!

Woni mje bjes winy hidža.

Janu 15, 25.

So maľch wot ſwojich ſobuczłowjekow hidu a njepſcheczelſtwa ſhonicž, je mjeſ pruhowanjemi tuteho žiwjenja jene i najcžežſchich, a wutroba dyrbi kruta bycz, nočze-li ſo i tym myľicž dacž a ſwój pokoj ſhubicž. Maľch luby Šbóžnik je tajku hidu ſam w bohatej měrie ſnjelcz měľ a je ſwojim wuczobnikam do předka prajiľ, ſo dyrbi ſo i tym ſľowo, w ſatonju piľane, dopjelnicž. Ale taľ cžežko hačž tež to ſľowo: „woni mje hidža,“ na wutrobu čziſchcži, ma wono tola tón troſcht pſchi ſebi: „bjes winy.“ Eſo njewi- nowaty wjedžicž, to je wukhłóženje w horzocže tajkeho pruhow- wanja. D ſo bychž tež ja we wohnju ſwojeho horja wot kłóžža- znyh dychow dobreho ſwědomnja naduwany byl a njeměľ ženje we ſwojim žiwjenju pod ſaľkuzenej hidu czerpicž! Tón Snjeſ njech mi wutrobu a žiwjenje wuczifczuje a dawaj moľimaj hubomaj a rukomaj ſdalenyňmaj woſtawacz wot wſcheho, ſchtož hněw ſbu- džuje; haj wón mi pomhaj, mjeſ ſwojimi pſchuwuſnyhmi a wſchěmi cžłowjekami jaľo džěſcžu měra khodžicž, ſo njebych i tymi byl, kotſiž woheň ſaľožuja, ale kiž jón poduſchaju. Wón ſpožcz mi myſľ wodawazeje luboſcže a wucz mje, ſle i dobrým pſchewinjecz a ſo ſa ſwojich pſchikłodnikow modlicž jaľo cžłowjekow, kotſiž ſe ſwojej hidu ſebje ſamych njeľbožowniſchich činja dylili teho, kotrehož woni pſchecžehaju. To je moja pſchikłučnoſcz, kotraž mi, dopjelnjam-li ju ſwěru, ľ wulkemu troſchtej ſľuži.

F.

Šchtož ſnjefch, to žnějeſch.

Marja, jara rjana hoľza na pohľadanje a pózcžiwa, pola knježich w měſcže ſľužěſche. Wona bě 16 lět ſtara a knježa běchu ji jara dobri, doľeľž bě taľ pſchiftoľna a ponižneho waſchnja. Bě tež ſľužobnik w domje tuteho knjeſtwa, loľki pacholľ a njemdry cžłowjek. Tón něľko ſa Marju hladaſche, taľ by ju ſawjedľ, a i nej jara ſľódbžy řečěſche. Marja paľ jeho łóždy ras i króťim wotpoľaſa. Taľ wona něhdy ľ njemu džěſche: Sa ſym khuda a dyrbju ſľužicž; ale radſcho čžu hiſchcže khudſcha bycz, hačž ſwoju cžeſcz precž čziľnycz. To paľ jeho njewottraſchi; ale wón ſtutko- waſche čzim bóle na nju, čzim bóle ſo wona ſapjeraſche. A wona džěſche junu: Selifo mje na pokoj njewoſtajiſch, budu knjeni ſkoržicž a ju proſhcz, ſo by mje ſe ſľužby puſchcžila. To wſcho ničzo njepomhaſche; čzim wjazy ſadžewłow ſo jemu na pucz ſtajeſche, čzim wrótniſchi běſche. Marja něľko nihdže pſched nim žaneho měra njenamaľa a ſwoju nuſu tehodla ſwojej knjeni ſkoržěſche. Snjeſ něľk ſľužobnika jara naſwari, a hrožěſche, jeho ſe ſľužby póľlacž, jelifo ſo Marja hiſchcže junu na njeho wobcžežuje. To bě ſľe: ſľužobnik ſapaſche, taľ ſly bě, a ſalubi ſe ſakrowanjom, ſo nad nej wjecžicž, taľ ſo budže ſwoje žiwe dny na njeho ſpominacz.

Bóřſy na to pſchihdže rjemjeſľniſki cžłowjek ľ Marji a ju ſa mandželſku žadaſche. Marja do teho ſwoli, doľeľž bě jemu dobra. Wjeſbóžny ſľužobnik paľ, kiž to ſľuſchěſche, džěſche ſchcžerjo: Eſo i teho ničzo njebudže, ſa to budu ſo ja ſtaracz! —

Snježim, hdžez Marja ſľužěſche, bu něľko paľ to a paľ wono pokradnjene, taľ ſo, wſcho do hromady ſlicžene, ſchłoda na ſto toľeť wunjeke. A doľeľž njewjedžichu, ſchto je jo kraľnyľ, dachu w no-

winach wojsiewicz: shtóž te a te kradnjene wězy sažo pschinjeſy, abo móže powjedzić, hdže ſu, doſtanje 50 hriwnow myta. — Szjom na drugi dzeń pschińdže žid, a pschinjeſy duzent flėbornych wulfich kzižow, a powjedafche, ſo je jedyn wjeczor nekajka holza k njemu pschiſchla a je chzyla tute kzižy pschedacž, dokelž chze ſo ženicž a pjenjeſy trjeba. Al hdžž ſo ju ſa mjenom praſchach, čžefny wona, woſtajiwſchi kzižy, powjedafche žid dale; a džeſche tež: Kajta je holza była, njemóžu prajicž, dokelž bė čžma, a mējeſche k temu wulke rubiſchčžo na hlomu ſwjaſane, ſwoblekana paſ bēſche taſ a taſ, w tajkej a tajkej draſčže. — Knježa ſpóſnachu ſ tajkeho woſnamjenjenja, ſo je to jich Marja była. Woni ſawoľachu Marju, a jako ta psched žida ſtupi, džeſche tón: Haj, w tej ſamej draſčže je ta holza była. — Woni napominachu Marju, ſo ſnadž by ſo ſ dobrym wuſnala a taſ khoſtanje pomjenſchila. Ale Marja jara plakaſche a njemóžeſche ſo k ničemu wuſnacž, pschetož wona bė njeminowata. — Szkužobnik pomhaſche jara ſchčžumacž a džeſche: To hiſchčže doľho wſchė kradnjene wězy njeſy, wona ſmēje jich hiſchčže wjazy pschekhowanych. Al woni dachu jeje kſchinju wocznicž, a namaľachu w njej wjazy flėbornych kzižow, nožow a tež tajkich ſwēcžnikow; tež namaľachu w jejnym łožu wſchelafu drohu nadobu. Al taſ wotwjedžechu Marju do jaſtwa jako paduſchnizu. — Szudniſtowo ju wjazy hacž džeſčacž krocž pschekſchichowafche, přeſi a pódlu praſcheſche, ju napominafche, wěrnofčž rēcžecž a ſo paduſchſtwa wuſnacž. Marja paſ pschi tym woſta, ſo wo žanym paduſchſtwe ničžo njewė. Wona paſ bu paduſchſtwa winowata pójnata a jako ſamopaſchna hrėſchniza wotſudžena: ſo dyrbi tji dny ja ſchiju je želeſnym rjećzaſom pschiſamknjena k ſmėcham ſjawnje ſtejecž, a potom ſ mēſta wupoľaſanu dyrbi ju bėrž wumjeſčž. Al taſ ſo ſta; žane ſdychowanye, žana ſyľa a žana próſtwa pola čžłowjekow ničžo njepomhaſche. Wóh paſ, kiž do potajneho hlada, wuſchſchja jeje próſtwu, a pschinjeſe jeje njewinu na ſwėtko; a to ſo bórny ſta. —

Nčhdže ſa pol lėta pschińdže nekajki čžłowjek k ſłótnikej a pschinjeſe jemu wſchelke kručy roſeſchtrjeneho flėbra na pschedań. Šłótnikej ſo to njelubjeſche, ſo je flėbro roſeſchtrjene, a praſcheſche ſo jeho: ſchtó wón je a hdže ma flėbro jow, a čžehodla je toſame prijedy ſchtrėł? Tón čžłowjek nēſchto moſkotafche a njechafche taſ prawje rēcžecž. — Šłótnik paſ bė ſtradžu po polizaja póbłak, a jako tón njenadžizy do iſtwny ſtupi, rēcžefche tón čžłowjek ſjawnje a powjedafche, ſo je jemu tuto flėbro jedyn ſlužobnik k pschedacžu dał. Polizajſki džeſche hnydom po teho ſlužobnika a ſaja jeho; to paſ žadny drugi njebė, hacž Marijny pschecžehať. Wobaj, tutón ſlužobnik a tež tamny čžłowjek, kiž bēſche flėbro pschedacž chzyl, buſchtaſ do jaſtwa domjedženaj. — We pschekſchchenju na ſudniſtwe wuſna ſo nētko tón ſlužobnik, ſo je wón ſwojich knježich wobkradnył a niž Marja; a to je tehodla čžinił, dokelž je na Marju jara ſty byl a ji ſtraſchne wjecženje pschilubił, dokelž njeje ſ nim dobra byčž chzyla. Marja ničžo wo žanym paduſchſtwe njewė a je žyle njewinowata. — „Wſchato je tola pola žida je kzižami była!“ — „Njeje tam była, ja ſym tam byl njedželu w Marijnej džėkanſtej draſčže.“ — „Wſchato je Marja wſchelake kradnjene wězy we kſchinje a ložu mēla!“ — „Haj, ja ſym je tam ſtradžu ſtykał.“

Wſchynoſčž ſo njemalo džiwaſche nad tajkej ſłóčžu. Al tutón ſłótnik bu dla paduſchſtwa a dla pschiſchodžjenja a do haniby njeſenja do jaſtwa wotwjedženy, hdžež dyrbjefche čžaf žiwjenja čžėžke džėko džėlacž.

Marja paſ bydleſche pola ſwojeje čžety. Derje bė, ſo knježa wo njej wjedžachu. Knjeni póbła ſ woſom po nju, wſa ju ſažo do ſlužby, wobdari ju jara bohacž a woſjewi wſchudže, ſo je Marja njewinowata. Marja ſo ſa nēkotrny čžaf ſ tym ſamym rjemjeſčnikom woženi, kotryž bė prijedy wo nju kchodžil.

Bože pucže ſu džiwne, ale napoſledku pschiwjedže wón wſchitko k dobremu kónzej.

Pscheklapnjenja, kotrež nam wěčžnoſčž pschinjeſe.

Bohatej žóniſkej ſo ras džijeſche, ſo wona do njebieſ pschińdže a jej tam kraſny dom nadpadže, kotryž bu runje twarjeny. „Sa toho je tón poſtajeny?“ ſo wona ſwojeho pschewodžerja wopraſcha. „Sa Waſcheho ſahrodnika,“ tutón wotmolwi. „Ach, tón je delkach na ſemi w najmjenſchej hėtzy žiwu, kotraž ma lėdy ruma doſčž ſa jeho ſwójbu. Wón by ſo lėpje mēł, njebudžifche wſcho, ſchtóž móže wuſbhtłowacž, kchudym roſdawať.“

Potom wonaj k maľemu domikej pschińdžeſchtaſ, kiž ſo tež twarjeſche. „Šchtó ſmēje tónle wobydlicž?“ ſo ta bohata knjeni ſažo praſcheſche. „Tón je ſa Waſ poſtajeny,“ jejny pschewodžer ſnapſchecžiwu. „Ale na ſemi ſym ja w rjanym wulfim domje bydlika, a ja njemohla ſo do taſ malicžkich pomėrow namaľacž.“ Ma to wona te wjeleprajaze ſłowo ſchſchefche: „Njebieſki twarž po najlėpſchim wjedženju a ſamoženju tón twarſki material ſwužiwu, kotryž ſo jemu wot ſemje ſčžele.“

Mnoſy čžłowjekowo runaju ſo pokladnizam, kotrež pschewo pschijimaju, ſchtóž ſo do nich tyka, ale ničžo ſažo njedawaju, doniž ſo njeroſraža. Sich kaſchčže, pinzy a lubje ſu kaž Morwe Morjo, kotrež wſchu Jordanowu wodu ſpóžera a ſkaſy. To je, jako by Wóh pola tajkich čžłowjekow žaneho kredita wjazy njemėł; ničtó nochze jemu pjenjeſy domėricž, runjež wón lubi, je ſtokrocžnje ſažo ſarunacž. Kał huſto Lazaruſ psched durjemi lėži, jeho paſ njewidža a kėdžbu nimaju. Kaž magnet želeſo, taſ bohužel ſłoto čžłowſke wutrobny na ſo čžehnje.

Wėrjaza wutroba njeje kaž ſtudžėń, ſ kotrejež dyrbiſch wodu noſyčž, ale kaž žórko, kotrež ſame ſwoju wodu ſ potajneje hčubiny dawu. Wėrjazy čžłowjek njedawa ſo doľho a wjele k dobročžinjenju nuſowacž, nē, toſamo je jemu lóſcht a wutrobna radoſčž.

Wſchelake ſ bliſka a ſ daloka.

— 31. oktobra, hdžž na Lipſčžanſtej univerſicže kóžde lėto nowowuſwoleny rektor ſwoje jaſtojnſtowo naſtupi, ſo tež wot univerſity ſpožčžene wuſnamjenjenja woſjewu. Tón krocž je tež mjeno ſwėrneho duchowneho wodžerja naſcheho ſerbskeho luda mjeſ tymi, kotſiž ſu počžecžowaze pomjenowanje doſtali. Knjeſ ſarať rycžer Mróſať w Šrodžifchčžu, kotryž wot D. Smiſchoweje ſmjercže w ſerbskim homiletikim ſeminarje ſerbskich ſtudowazych ſ njeſpróžniwej ſwėrnofčžu po ſwojich wot Boha jemu ſpožčženyh bohattyh duchownych darach ſa duchownſke jaſtojnſtowo mjeſ Szerbami pschihotuje a w ſerbskej rēcži wumucžuje, je ſo wot theologifkeho wotdželenja Lipſčžanſkeje univerſity ſa lizentiatu theologije pomjenowať. Wty jemu wutrobne ſbože pschewemny k temu derje ſaſčžuzenemu wuſnamjenjenju ſa jeho njeſpróžniwe próžowanje ſa duchowne ſbože naſcheho ſerbskeho luda. W jeho počžecžowanju je naſch žyly ſerbski lud čžecženy, a Wóh daſ, ſo by naſch drohi wodžer hiſchčže doľhe lėta ſo tuteho počžecžowazeho wuſnamjenjenja ſwjebelicž a w žohnowanju jako wodžer naſcheho ſerbskeho duchownſtwa mjeſ nami ſkutfowacž mohl.

— Szerbſka protyka „Pschedženat“ je wuſchla. Wona je ſažo rjenje ſpižana a pschinjeſe wſchė lėtne powjeſčže ſa dom, tež ſapiſ kermuſchow. Do ſerbskeho doma ſluſchja ſerbska protyka. Duž ſebi ju kóždy w prawym čžafu wobſtaraj. Wona je doſtačž pola k. Szmolerja w Budyſchinje kaž tež we wſchitkich pschedawarnjach Serbskich Nowin na wſach.